

Samtykke til Naturalisering i fremmed Stat, at Andrageren fremskaffer Tilsagn fra vedkommende fremmede Stat om, at han vil kunne erholde Statsborgerret i denne. Man vil altsaa se, at her gik de to Opfattelser, den danske og den polske, saaledes imod hinanden, at man maatte vende tilbage til Grundlaget fra tidligere Aar, saaledes som jeg her har skildret det, og det er altsaa en Følge deraf, at der i Aar paa Forslaget er optaget 53 Polakker, som ønsker dansk Indfødsret, imod kun 14 sidste Aar. Hvor mange af disse 53 der vil kunne opnaa at blive løst fra deres polske Statsborgerforhold inden et Aar efter Lovens Ikrafttræden, ja, det vil naturligvis Tiden vise, og deraf vil det afhænge, hvor stort et Antal af de 53 der vil opnaa dansk Indfødsret, til Trods for at de opfylder de Betingelser, som Ministeriet stiller for Optagelse paa Lovforslaget.

Som sædvanlig vil der til det ventelig kommende Udvalgs Medlemmer blive sendt en Fortegnelse over de af Indenrigsministeriet afslaaede Andragender om Optagelse paa Lovforslaget med Angivelse af Grunden til, at der er givet Afslag.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

**Anden Næstformand (Piper):** Eks-emplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

*Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner.*

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2801; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 41).

Sagen sattes til Forhandling.

**Ministeren for offentlige Arbejder (Stensballe):** Det er den tredje Samling, i hvilken det foreliggende Lovforslag, som er indbragt af Medlemmer af det konservative Folkeparti, foreligger til Behandling i dette høje Ting. Medlemmerne vil erindre, at det drejer sig om Indførelse af en Overtaksation ved Ekspropriation i Henhold til Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner. Min Forgænger som Minister for offentlige Arbejder har ved Sagens første Behandling i Samlingen 1924—25 gjort udførligt Rede for de For-

handlinger om Ekspropriationslovgivningen, som i Aarene siden 1922—23 er ført med Folketingets Ekspropriationsudvalg. Disse Forhandlinger resulterede i, at vedkommende Folketingsudvalg den 20. Maj 1924 afgav en Betænkning, hvori det hed, at „Udvalget finder for Tiden ikke Anledning til at fremsætte Ønske om Ændring i de gældende Regler, men henstiller til Ministeren stadig at have Opmærksomheden henvendt paa, at de ved Ekspropriation gældende Regler maa være i Overensstemmelse med de som Følge af Tidens Udvikling fremkomne berettigede Krav“, og efter at denne Betænkning var afgivet, mentes det almindeligt, at Forhandlingerne var bragt til en foreløbig Afslutning. Imidlertid blev et hertil svarende Forslag forelagt af det konservative Folkepartis Medlemmer i Samlingen 1924—25 og da henvist til Behandling i et Udvalg, efter at Ministeren for offentlige Arbejder havde erklæret, at han ikke kunde anbefale Lovforslaget, blandt andet fordi han mente, at den foreslaede Overtaksationskommission vilde savne den Erfaring, som den nuværende Taksationskommission besidder, og tillige, at den ikke ydede større Garanti for Upartiskhed end den bestaaende Taksationskommission. Jeg talte den Gang som Ordfører for Partiet Venstre, og jeg udtalte min største Betænelighed ved at gaa til en principiel Ændring af den gamle Ørstedeske Forordning. Jeg henviste til, at det ikke forelaa konstateret, at der var foretaget saadanne forkerte Taksationer, at dette kunde begrunde en Ændring; og jeg hævdede — ligesom i øvrigt Ministeren for offentlige Arbejder —, at den nye Overtaksationskommission neppe vilde bevirke, at man fik en større Ensartethed eller Lige- lighed i Bedømmelsen, end der nu tilvejebringes. Tværtimod antog jeg, at man vilde naa et forholdsvis ringere Resultat, ligesom jeg ogsaa maatte gaa ud fra, at den foreslaede Kommission ikke vilde have den samme Erfaring som den nuværende Taksationskommission. Jeg for mit Vedkommende mente, at man nok vilde faa en ny Instans, men samtidig mere Omstændelighed og nye Udgifter, og jeg troede ikke, at man vilde opnaa større Retfærdighed.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at vi to Gange, siden dette Forslag første Gang var til Behandling, har behandlet Ekspropriationslovgivning i dette høje Ting. Første Gang var i Foraaret 1925, da vi vedtog Ekspropriationsbestemmelser i Byplanloven, saaledes som de er formet i Lov Nr. 122 af 18.